

[Handelsministeren.]

til de paagældende Kommunalbestyrelser, og der er, som sagt, adskillige Ansøgninger, der endnu ligger ude hos dem.

Det ærede Medlem Hr. Steen har fuldkommen rigtigt opfattet Lovforslaget, naar han siger, at han gaar ud fra, at de foreslaaede Ændringer gør Betingelserne for at kunne komme i Betragtning ved Tildelingen af Laan lempeligere, end de hidtil har været. Det er Hensigten at sortere Ansøgere, der ikke har kunnet komme i Betragtning, endnu en Gang og se bort fra Sikkerhedsstillingen, hvor de paagældende ikke er i Stand til at stille nogen Sikkerhed, men i øvrigt er saadan stillet, at de, alle Forhold taget i Betragtning, bør have den Hjælp, der er Tale om.

Jeg haaber, at vi ved en hurtig Behandling i Udvalget kan naa til Enighed. Jeg skal i hvert Fald bidrage mit til at skaffe de ønskede Oplysninger saa hurtigt som muligt, og jeg vil tro, at naar de er tilvejebragt, vil Udvalget da indstille Lovforslaget til Vedtagelse i hvert Fald i det væsentlige saaledes, som jeg har foreslaaet.

J. C. A. Larsen: Jeg har kun et Par ganske enkelte Bemærkninger til den højtærede Minister. De angaar den Forskel, som jeg har antydnet der vil blive mellem dem, der har modtaget Laan, og dem, der eventuelt nu faar et Laan uden Kautions. Jeg vil opstille følgende Tankeeksperiment for den højtærede Handelsminister. Der er to Laantagere, den ene har faaet et Laan i dette Øjeblik mod en Kautions, som han maaske har haft stor Vanskelighed ved at skaffe, enten af Familie eller af en Bekendt, og den anden faar nu et Laan uden Kautions. Naar de to Aar er omme eller maaske lidt senere, er der ingen af disse to, der er i Stand til at betale, hverken Afdrag eller Renter, og ingen af dem ejer noget. Det sidste Sted er der ikke noget at gøre, det første Sted kræver man Kautions betalt, maaske af en Familie, som tvunget af Omstændighederne har haft vanskeligt ved at afslaa den, og tager Pengene, de 300 Kr., eller hvor meget det nu er, fra vedkommende. Det er derfor, jeg tillader mig at sige, at Forholdene bliver ikke ganske lige.

Naar jeg gjorde en Bemærkning om Tidspunktet, 1. December, var det, fordi det forekom mig, at 1. December som Frist for Indgivelse af Andragende maatte være tilstrækkeligt; men jeg forstaar jo godt Ministerens Udtalelse om, at der nu vil blive en udvidet Adgang til at

ansøge for dem, der har etableret sig et Aar senere. Alligevel tror jeg, man skal være noget betænkelig ved at kalde alt for stærkt paa Kravene. Der er adskillige Haandværkere, der har spurgt mig, efter at vi har faaet Loven, om, hvordan de skulde bære sig ad med at søge om Laan. Jeg har da sagt: Trænger I meget haardt til at faa disse Penge? Ja, hvad, jeg kan lige saa gerne faa, som en anden kan faa. Saadan staar det for mange, og jeg har, det siger jeg ærligt, sagt til dem: Lad være, for saa vidt I kan klare jer uden, for naar der er gaaet to Aar, og I skal til at betale nogle og firs Kroner om Aaret i Renter og Afdrag, er jeg tilbøjelig til at tro, at I saa vil være vrede og skælde ud. Jeg har da ogsaa været heldig nok til at formaa en Del til at opgive at søge disse Laan. Det er netop det, der er Tilfældet, i Øjeblikket synes man, det er rart at faa disse Penge at disponere over, men naar Tiden kommer, at der skal betales, saa er det ikke lige saa rart.

For øvrigt vil jeg gerne slutte med at rette en Tak til Ministeren for hans saglige og udmærkede Besvarelser, af Spørgsmaalene.

Hans Thyge Jacobsen: Den højtærede Minister anførte, at man naturligvis ikke kunde forhøje Maksimalgrænsen for Laanene, uden at samtidig større Beløb maatte udkræves. Nej, det er klart, men jeg havde forstaaet paa Socialdemokratiets ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. S. Munk, at dertil var man ogsaa villig, og det var under Hensyn til saadan før min Tale udtrykt Villighed, at jeg henstillede, at man søgte det virkeliggjort, som Folketingsmand Pitzner arbejdede for, at Maksimalgrænsen kunde sættes betydeligt højere.

Den højtærede Minister mente, at man havde fundet den nogenlunde rigtige Form for Kravet om Sikkerhedsstilling; man havde ved den sidste Tilføjelse gjort det muligt for Ministeriet i saadanne Tilfælde, hvor den paagældende ikke kunde stille Sikkerhed, at fritage ham derfor. Men derved kommer man ind i den underlige Situation, at den Mand, der ikke kunde skaffe sig Sikkerhedsstilling, fritager man, han var i og for sig som Laansøger betragtet den mindst værdifulde, hvorimod man til den Mand, der har skaffet Sikkerheden, stiller langt stærkere Krav. Jeg synes, man skulde gøre Skridtet fuldt ud og imødekomme det Krav, som efter min Opfattelse med Rette findes i de paagældende Kredse: at Kautionsstillingen i hvert Fald afraledes.

Derimod mener jeg naturligvis ikke, at Laansøgerne overhovedet ikke skal prøves.